

plæne bag i Haven. Enslev følte sig træt, og de tog Plads paa en Bæk.

„De talte før om mine Hensigter. Ja, dem har jo Alverden travlt med for Tiden. Som om jeg kan have andre Formaal end dem, jeg altid har vedkendt mig! Mærkværdig nok spørger man ikke om, hvad Mening Tyrstrup har med bag Partiets Ryg at alliere sig med den upaalideligste af alle Forbundsfæller. Hvordan kan det være? Jeg skal sige Dem det. Han gaar Folkets hemmelige Ærinde. Han forbereder det Skridt, som adskillige endnu trykker sig ved selv at tage — Gaasegangen til Canossa. Han forstaar det vistnok ikke selv. Han fabler om at etablere et Jovialitetens Tusindaarsrige, hvor Menneskene gaar omkring med hinanden om Halsen. Men det er ingen Beroiligelse for mig, at han selv tror paa sine daarlige og forræderske Hjælpere. Med sin forunderlige Sorgløshed taler han om, at jeg ser Spøgelser ved højlys Dag. Og det er ogsaa netop det, jeg gør! De Bødler, vi kneblede for en Menneskealder siden, de spøger nu i Sønner og Sønnesønner og lurar paa Hævn! Fordi Tyrstrup ikke ser det — skal jeg da gøre mig blind? Skal jeg se ligegyldigt paa, at de møjsomt vundne Resultater af to Generationers Kamp igen saa letsindigt sættes paa Spil?“

„Resultaterne?“ sagde Fru Bertha efter en Pavse. „Er det ikke netop dem, der virker skræmmende?“

„Hvad mener De?“

„Aa — jeg synes tidt selv, at det hele ser saa haabløst ud. Det er jo altsammen blevet ganske anderledes, end vi engang troede.“